

(10) ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੰਜੀਵ ਕੁਮਾਰ, ਸੀ. ਡਬਲਯੂਡਬਲਯੂ- 2 (ਕਾਪੀ ਅਨੈਕਸਰ ਪੀ/10) ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜੂਨੀਅਰ ਚੈੱਕ/ਵਾਉਚਰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਟਾਫ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਰਕਰਾਂ ਦੇ ਭੌਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਡੀ.ਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਆਇਤਾਂ, ਦੁੱਧ, ਸਾਈਕਲ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭੱਤੇ, ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਆਇਤਾਂ ਆਦਿ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਰਿਆਇਤਾਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਕਤ ਪ੍ਰੋਤਸਾਹਨ/ਭੱਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ।

(11) ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਭੌਤਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਖਤਰਨਾਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿਚ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਾਉਚਰ/ਚੈੱਕਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ/ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅਰਕਲ ਗੋਵਿੰਦ ਰਾਜ ਰਾਓ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਆਂ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ "ਕਰਮਚਾਰੀ"। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 13 ਨਵੰਬਰ, 2000 ਨੂੰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

(12) ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 1 ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

i ਇਸ ਕੇ.ਐਸ. ਕੁਮਾਰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਤੇ, ਮੈਂ ਐਨ.ਕੇ. ਸੂਦ, , ਜੇ.ਜੇ

ਡੀਏਵੀ ਕਾਲਜ, ਮੋਹਰ ਚੰਦ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ
ਇੱਕ ਹੋਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ

1999 ਦਾ CWP ਨੰ. 12255

7 ਦਸੰਬਰ, 2000

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950—ਆਰਟ. 226—ਦਾਖਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ, ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ--ਇਨਕੁਆਰੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅੰਤਰਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਪੱਧਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ-ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਖਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪਦਾ ਹੋਇਆ ਸਰਕਾਰ-ਸਰਕਾਰ, ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਨੂੰ ਡਿਸਟੀਲੀਏਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ- ਨਾ ਤਾਂ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ- ਇਕੁਇਟੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ -

ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਪਾਏ ਗਏ - ਰਿੱਟ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, 27 ਜੂਨ, 2000 ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਨੇ 14 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪਤੇ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਰਸੀਦ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਨੇ 18 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਮਾਈਡਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਪਸ ਡਿਲੀਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੁਇਟੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੮)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਦਾਖਲੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਾਂ ਸਰਕੂਲਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਫੀਸ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਵੀ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਫੀਸ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਹ ਦੋਸ਼ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਮੁਕਤ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਲਜ਼ਾਮ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੯)

ਨਿਰਮਲਜੀਤ ਕੌਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸੀ

ਐਸਕੇ ਭਾਟੀਆ, ਡੀਏਜੀ, ਪੰਜਾਬ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ

ਨਿਰਣਾ

ਐਨ.ਕੇ.ਸੂਦ, ਜੇ.

(1) iThet ਪਟੀਸ਼ਨਰ INio. slaisi anidunaid 3 edCEetducati ਸੰਸਥਾ ਡੀਏਵੀ ਕਾਲਜ ਟਰੱਸਟ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੁਸਾਇਟੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1860 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਾ ਅਤੇ ਕਲਾ ਲਈ ਮੋਹਰ ਚੰਦ ਆਰਟ ਐਂਡ ਕਰਾਫਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2) ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਰਾਫਟ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਵੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤਕਨੀਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਤਕਨੀਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ 27 ਜੂਨ, 2000 ਦੇ ਹੁਕਮ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-6) ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗਸਤ, 2000। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ, ਕੋਆਰਡੀਨੇਟਰ (ਤਕਨੀਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੰਗ) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਡਿਪਲੋਮਾ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਤੱਕ ਫੀਸ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੱਕ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀ ਅਧੀਨ ਹੈ। 1999 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 12259 ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬਹਿਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 27 ਜੂਨ, 2000 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-6) ਦੇ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ।

(2) ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਖਤੀ ਆਈਟਮ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਿਰਮਲਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵੱਲੋਂ ਐਸਪੀ ਸਿਟੀ ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਜੱਗੀ ਵਾਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਗਰ, ਜਲੰਧਰ, ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਬੰਦਨਾ ਨੂੰ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ 'ਤੇ। ਉਸ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਹੀਣਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 16 ਮਈ 1997 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸਿੱਖ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਹਨ, ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਜੋਂ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਜੁਲਾਈ, 1997 ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਦਾਖਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਸਾਗਰ, ਬੀ.ਆਰ. ਅਬੋਦਕਰ ਰੀਜਨਲ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ ਕਾਲਜ ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼. ਐਚ.ਐਸ. ਸਾਗਰ ਨੇ 27 ਜੁਲਾਈ, 1998 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੰਤਰਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਦੋ ਵਾਰ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਵਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪਤੇ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਬਿਨਾਂ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤੇ ਵਾਪਸ ਮਿਲ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅੰਤਰਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੀਟਾਂ ਬਾਹਰਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਫੀਸ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਵਿੱਚ ਸੀਟਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਸਕੋਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਮੁਫਤ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਆਫ ਟੈਕਨੀਕਲ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟਰੇਨਿੰਗ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸੀਨੀਅਰ ਪੱਧਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਜਾਂ ਦਾਖਲਾ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ।

(3) ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅੰਤਰਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 25 ਮਈ, 1999 ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2 ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ

ਇਸ ਨੂੰ ਅਸੰਬੰਧਿਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:-

- (1) ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ 5 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੀਟਾਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਤੋਂ ਭਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।
 - (2) ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਨੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ/ਸਰਕਾਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਸੀਟਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੈ।
 - (a) ਭੁਗਤਾਨ ਸੀਟਾਂ @ ਰੁਪਏ 20,000/- ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ।
 - (b) ਮੁਫਤ ਸੀਟਾਂ @ ਰੁਪਏ 8,000/- ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ।
- ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਫੀਸ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ।
- (c) ਸੀਟਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਸੀਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੰਡ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ।
”

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੂੰ 28 ਮਈ, 1999 ਤੱਕ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪੱਤਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 10th ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, — 14 ਜੂਨ, 1999 ਦੇ ਪੱਤਰ (ਅਨੇਕਚਰ P-3) ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਰਸ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਲੋਕ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਟਾਂ ਖਾਲੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹੀ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੁਝ ਸੀਟਾਂ ਖਾਲੀ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਆਫੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਨਾ-ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀਟਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਕਾਲਜਾਂ ਅਤੇ ਪੌਲੀਟੈਕਨਿਕਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੱਤਰ ਨੰ. Spl 101 ਮਿਤੀ 25 ਜਨਵਰੀ, 1999 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ

ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ 10 ਅਗਸਤ, 1999 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-5) ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਸ਼. ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ, ਕੋਆਰਡੀਨੇਟਰ, ਟੈਕਨੀਕਲ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਵਿੰਗ, ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਦੇ ਦਾਖਲਿਆਂ ਲਈ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਲਈ ਦਾਖਲਾ ਉਕਤ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਨੇ 16 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪ ਕੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦਾਖਲੇ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅਜੇ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਐੱਸ. ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਲਈ ਦਾਖਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ 27 ਜੂਨ, 2000 ਨੂੰ ਆਰਟ ਐਂਡ ਕਰਾਫਟ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2. ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 25 ਮਈ, 1999 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2 ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ 18 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਰੀਮਾਈਂਡਰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਦੇ ਆਪਰੇਟਿਵ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਥਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

“(i) ਇਹ ਸੰਸਥਾਨ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਤਕਨੀਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸਾਂਝੇ ਦਾਖਲਾ ਟੈਸਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲਾ ਕਰਨਗੇ। ਵਿਭਾਗ।

(ii) ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫੀਸ ਅਤੇ ਫੰਡ ਵਸੂਲ ਕਰੇਗਾ।

(iii) ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਭਾਗ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡੀ-ਐਫੀਲੀਏਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ।”

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਬਦਲੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਜੋਂ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

10 ਅਗਸਤ, 1999 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਐੱਸ. ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਲਈ ਦਾਖਲਿਆਂ ਲਈ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਜੋਂ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵੱਲ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੈਰਾ 10 ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਪੈਰਾ 10 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

10. ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਸੰਸਥਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਘੱਟ-ਗਿਣਤੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ/ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੰਸਥਾ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪੈਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੈਰੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“ਪੈਰਾ 10 ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸੰਸਥਾ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ, ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।”

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 15 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਇਰਲੀਅਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੈਰਾ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ:-

“ਪੈਰਾ 10: ਗਲਤ ਇਸਲਈ ਗਲਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸਿੱਖ ਸਟੂਡੈਂਟ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਅਖਿਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਗਲਤ ਦਾਖਲੇ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅੰਤਰਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਢਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ/ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰੇ ਤੋਂ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। 15 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗਲਤ ਦਾਖਲਿਆਂ ਸਬੰਧੀ ਮੁੱਦੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਹਨ

ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ,

ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸਿੱਖ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ, ਜੋ ਕਿ 21 ਜੁਲਾਈ, 1997 ਨੂੰ ਬਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਅਤਿਅੰਤ ਕਦਮ ਹੈ / ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਆਰਡਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ 2 ਜੁਲਾਈ, 1998 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਸਿੱਟਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, — 10 ਅਗਸਤ, 1999 ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2. ਇਕੁਇਟੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੇ 14 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ 25 ਮਈ, 1999 ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੋਸਟ ਸਬੂਤ ਰਾਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ-4 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਗੌਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 25 ਮਈ, 1999 ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ 18 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਮਾਈਡਰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਡਿਲੀਵਰੀ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਤਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ 14 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇ।

(5) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਧਾਰ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ: (i) ਕਿ ਦਾਖਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਦਾਖਲੇ ਆਮ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਕ ਜਾਂ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ; ਅਤੇ (ii) ਫੀਸ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਚ.ਐਸ. ਸਾਗਰ, ਉਸ ਸਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ 25 ਮਈ, 1999 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਗਸਤ, 1997 ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਦਾਖਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦਾਖਲੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਅਜਿਹੇ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾਖਲੇ ਇੱਕ ਚੋਣ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਸੀ) ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੀਟਾਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਥਿਤੀ I4 ਜੂਨ, 1999 ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਰਸ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਯੋਗ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਦਾਖਲੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੁਝ ਸੀਟਾਂ ਖਾਲੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਹਨ।

(6) ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫੀਸ ਅਤੇ ਫੰਡ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਫੀਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 14 ਜੂਨ, 1999 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨੁਸ਼ਖੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਸੰਸਥਾ ਉਹੀ ਫੀਸ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਕਾਲਜਾਂ ਅਤੇ ਪੌਲੀਟੈਕਨਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰੇ (viii) ਅਤੇ (ix) ਦੇ ਜਵਾਬ ਵੱਲ ਵੀ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ (viii) ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਫੀਸ ਢਾਂਚਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ/ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੈਰਾ (ix) ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਨਿੱਜੀ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਫੀਸ ਨਹੀਂ ਲਈ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਪੈਰਿਆਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਪੈਰਾ (viii) ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫੀਸ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਰਾ (ix) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ - ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਗਾਈਡ ਲਾਈਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਤਕਨੀਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 15 ਮਾਰਚ, 1999 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-14) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਨਵੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ:

ਨਵੀਆਂ ਦਰਾਂ 1999-2000 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਾਰੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਵ 1999-2000 ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਤੋਂ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। 1999-2000 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਤੋਂ, ਇਸ ਲਈ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਫੀਸਾਂ ਲਈਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ 1999-2000 ਤੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਾਲ 1999 2000 ਲਈ ਨਵੇਂ ਫੀਸ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਲਈ ਲਾਗੂ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਫੀਸ ਢਾਂਚਾ ਸਿਰਫ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਫੀਸ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਨੰ. 2 ਸ਼. ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਲਈ ਦਾਖਲੇ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਫੀਸ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਫੀਸ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਜਾਂ ਉਲੰਘਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫੀਸ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦਾਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਵੀ ਜਾਇਜ਼

ਨਹੀਂ ਸੀ।

(7) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਈ.ਐਸ.ਕੇ. iBh Iatia, ulearned itDeputyICAdvocateJrGen Punjab ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ 8 ਜੂਨ, 1999 ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਲ 1999 ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਦਾਖਲੇ ਇੱਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਸਨ। ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਦੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਦਾਖਲਾ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:■-

(8) ਖਾਲੀ ਸੀਟਾਂ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਦਾਖਲਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੂਰੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨੋਟਿਸ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਪਰੋਕਤ ਸਰਕੂਲਰ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਨੰਬਰ 13 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

(9) . ਚੁਣੇ ਗਏ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਭਰੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਜਾਣ।

ਫੀਸ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 15 ਮਾਰਚ, 1999 ਦੇ ਮੀਮੋ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-14) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੀਸ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਮਾਨਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਉਸਨੇ ਦੋ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ

ਉਨੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਐਨ, ਜੇਪੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ. ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਾਜ (1)।

(8) ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ 27 ਜੂਨ, 2000 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-6) ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੇ 14 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪਤੇ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਰਸੀਦ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ 18 ਜੂਨ, 1999 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਮਾਈਂਡਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਵਾਪਸ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੁਇਟੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(9) ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਧਾਰ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਸਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦਾਖਲੇ ਆਮ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਯੋਗਤਾ, ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਕ ਜਾਂ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। 25 ਮਈ, 1999 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਪਲੇਡ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਦਾਹਰਣ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 25/26 ਅਗਸਤ, 1998 ਨੂੰ 1998 ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਦਾਖਲਿਆਂ ਸਬੰਧੀ ਨਿਰੀਖਣ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾ. ਉਸ਼ਾ ਰਾਣੀ, ਡਿਪਟੀ ਵਾਈ

(1) 1993 (2) ਆਰਐਸਜੇ 1

ਡਾਇਰੈਕਟਰ (ਜਾਂਚ) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਾਖਲੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਐਸ.ਡੀ.ਓ (ਸੀ) ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਹੇਠ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਤੀ 16 ਸਤੰਬਰ, 1999 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਨੰ. 2 ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਲਈ ਦਾਖਲਾ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦਾਖਲਿਆਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੈਰਿਟ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਫੀਸ ਦਾ ਕੀ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੀਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫੀਸ ਵਸੂਲੀ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਾਂ ਸਰਕੂਲਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਫੀਸ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਵੀ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਫੀਸ ਢਾਂਚਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਫੀਸ ਹੀ ਵਸੂਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਵਿਵਾਦ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਪਗਨਡ ਆਰਡਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦੋਸ਼ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਮੁਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(10) ਅਸੀਂ IftoXthe ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੋਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਵੱਧ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਇਕ ਵੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਲਈ ਅਪਲਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੁਝ ਸੀਟਾਂ ਖਾਲੀ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤਾਂ ਹੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ

ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕਾਦਮਿਕ ਹੈ।

(11) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸਿੱਖ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਅੱਜੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2. ਇਹ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ 10 ਅਗਸਤ, 1999 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਸ਼. ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੈਸ਼ਨ 1999-2000 ਲਈ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਵਿਧੀਵਤ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸੋਪੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ 27 ਜੂਨ 2000 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਪਿਛਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣਾ ਸੀ। ਵਿਨੋਦ ਕੁਮਾਰ ਬਤੌਰ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਾਂਗੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੋਜ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ।

(12) ਉਨੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਭਰੋਸਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਨਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾਨਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਅਦਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੂਰਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮਾਨਤਾ ਜਾਂ ਮਾਨਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਮਾਨਤਾ/ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ/ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਖਰਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਹੈ।

ਡਾ. ਬੀ.ਡੀ. ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਿੰਟ. ਆਰ ਰਾਣੀ 47

ਮਨੋਰਨਜੀਤਮ ਅਤੇ ਹੋਰ

(ਜਵਾਹਰ ਲਾਈ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.)

ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(13) ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਆਰਟ ਐਂਡ ਕਰਾਫਟ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 27 ਜੂਨ, 2000 ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। 2. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(14) ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਭੜਕਾਉਣ ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲੀ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਐਨਸੀ ਖਿਚੀ ਜੇ.ਜੇ

ਡਾ. ਬੀ.ਡੀ. ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ — ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਐੱਸ.ਐੱਮ.ਟੀ. ਆਰ. ਰਾਣੀ ਮਨੋਰੰਜਿਤਮ ਅਤੇ ਹੋਰ — ਜਵਾਬਦਾਰ

1999 ਦਾ *FAO* ਨੰ. 952

12 ਦਸੰਬਰ, 2000

ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, 1988 - S. 110-A - ਕਾਹਲੀ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 23 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੀ ਮੌਤ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ 4Va ਸਾਲ, MBBS ਕੋਰਸ, ਇੰਟਰਨਸ਼ਿਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ। 2,000/- pm ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਜ਼ੀਫੇ ਵਜੋਂ - ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। 2,40,000/- ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਲੈ ਕੇ 10 ਦਾ ਗੁਣਕ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ। 2,000/-pm ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਕਟੌਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ- ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਉਸ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਾਸਿਕ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਨੁਚਿਤ ਹੈ। 12,000/-pm — 12 ਦਾ ਗੁਣਕ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ — ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 11,52,000/-

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪਰੈਲ 1995 ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਇੰਟਰਨਸ਼ਿਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਜ਼ੀਫਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। 2000/-। ਹਾਲਾਂਕਿ, 'ਤੇ